

justicia: escassetat de fruyt que ni paga los gastos de conreular la terra, y aquesta errada pràctica prové á mon entendre de observar nostres pagesos que los olivars que plantan donan en los dotse ó quinze primers anys abundant y hermosíssim fruyt, tant quant se'n pot exigir de sas tendras y petitas copas, sens posarli comunement adob ni abono de cap mena, mes no reparan que aixó y lo creixement ràpit y esplendit que fan las jóves plantas es degut, á part del cultiu ó esponjiment de la terra, als abonos animals vegetals y minerals que ella té en depòsit al ser reduhida á cultura y plantada, y que aqueixas substancias se fan en gran manera assimilables per las oliveras y atquireixen una gran potencia fertilisant ab las sals que 's forman mediant l' acció del foc al *cóurer* las compostas; empero aqueixa reserva de materias fertilisants que la pròvida naturalesa guarda, be que s' acaba, y com l' home abusa de tot no's cuyda de remplassarla ab altres, precisament quant las necessitats van creixent mes cada dia al tenor del dessentrotllo de las plantas, y per aixó es que al arriivar aqueix cas, que sol ser á las edats que he citadas, se veuhen vegetar ab pena y donar mes escàs lo fruyt de dia en dia, y lo que era un goig, una esperansa y un cultiu profitós se torna en una plantada migrada, que ni deleyta la vista ni recompensa 'ls afanys y trevalls del que la cuyda.

No puch menos de recordar aquí 'l treball costosíssim que revela una constancia admirable, 'l que s' observa en algunas devalladas rocatosas conegudas ab lo nom de *garrigals*, d' aptitud especial per la producció del oli y la del vi, consistint en aixecar y esmenussar verdaderas penyas, aplogar lo sens fi de pedras soltas que cubreixen lo sol y de totas ellas formar vistosas y ordenadas parets paralelas entre sí que simulan extensas escalinatas y serveixen de mural per nivellar las terras y facilitar son cultiu, y encara que sia traspasant una mica 'l cercol que tanca aquest mon petit treball cito los pobles de Vilanant, Avinyonet, Sistella, Terradas y Llers que'n l'espai pot ser no mes de dos centurias han convertit en extensos y hermosos olivars serraladas nuas en que sols hi blanquejava la pedra calsinal allí ahont no hi verdejava l' agresta é improductiva garriga, empleanhi sumas enormes de treball que no's pot concebir sinó visitant aquells llochs, verdaders monuments del poder é ingeni d' un poble treballador.

Son afectíssim A y S. S.

LO CORRESPONSAL.

La Garrotxa d' Ampurdá 11 de Febrer de 1890.

Noticias generals.

Una respectable Comissió de Propietaris de aquest partit, composta dels Srs. Mas de Xaxás, Solá de Morales, Serrat, Calvo, Co-